
Tereza Skolková

Studentka PedF UK, dvouobor Český a Francouzský jazyk, a FF UK, překladatelství z francouzštiny a komunikace neslyšících (23 let)

Tereza navštěvovala základní školu

J. A. Komenského v Blatné, kde její rodina žije. Od čtrnácti let studovala šestileté Gymnázium v Písku, rozšířené o studium francouzského jazyka. Po maturitě nastoupila na Pedagogickou fakultu UK – dvouobor Český a Francouzský jazyk. Zimní semestr akademického roku 2022/2023 strávila díky programu Erasmus ve Francii. Po návratu dokončovala studium a přibrala si překladatelství z francouzštiny doplněné o komunikaci neslyšících.

To přesně odpovídalo její povaze – inteligentní, toužící po vzdělání, po tom, aby mohla pomáhat lidem...

Od dětství byla mimořádně zvědavá, všestranně nadaná a milovala knihy. Mnoho let navštěvovala ZUŠ, kde se věnovala hře na bubny a výtvarné výchově. V deseti letech se zúčastnila výtvarné soutěže Lidická růže, ve které její kresba získala ocenění z více než čtyřiceti tisíc dalších obrázků. Dokázala si vždy získat všechny kolem sebe svojí bezprostředností, přímým jednáním a optimismem. Uměla navázat rozhovor úplně s každým a měla si s ním co říct.

Už během školní docházky dokázala vždy stmelit kolektiv, zastat se slabších. Pro nás rodiče bylo ctí slyšet, že ve třídě, kde je Terka, najde každý zastání.

Milovala svoji rodinu. Starší bratr Ondra byl pro ni vždy vzorem, partákem v období dospívání a skvělým tátou malého Dominika – díky němu byla hrdou tetou. Měla pochopení pro své prarodiče, ráda je jezdila navštěvovat, a když bylo potřeba, pomáhala jim. Její slova k nám, svým rodičům, „Jsem tak ráda, že vás mám!“ byla pro nás vždy pohlazením.

Milovala cestování, milovala cestování s rodiči, nebyl pro ni problém vyzvednout nás na letišti a stát se naší průvodkyní po Francii. Nic ji nezaskočilo, vše mělo řešení. Dokázala nám všem rozdávat radost a pohodu.

Její věčný optimismus, radost ze života a věčný úsměv nám budou všem chybět. Ale právě takto si ji pamatujeme.

Terezka – sluníčko, které nikdy nevyhasne...

Terezka – láska, která trvá navždy...

Jsme hrdi na to, že jsme mohli být Tvoji rodiče!

Talentovaná

Empatická

Rozzářená

Energická

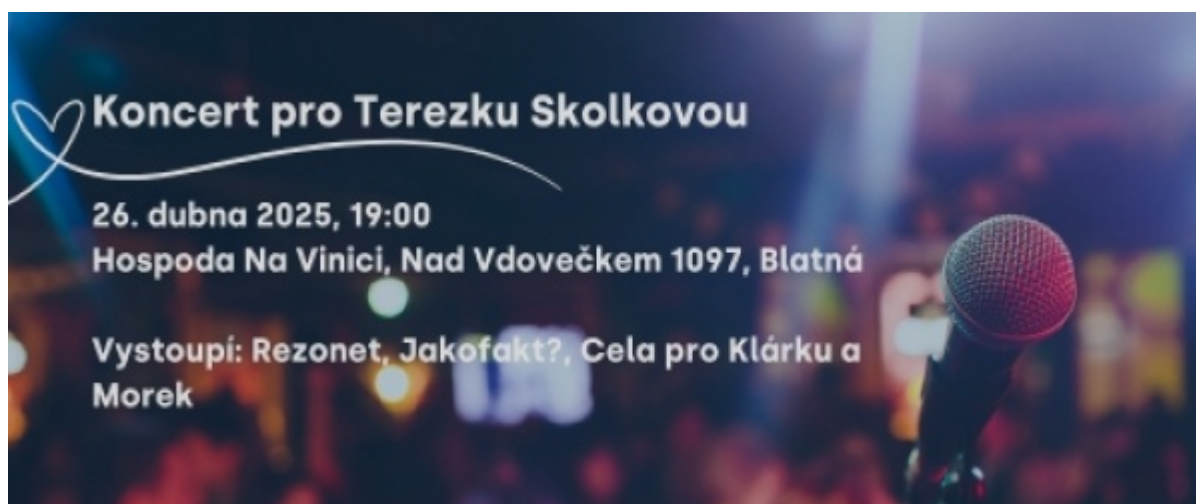
Zásadová

Komunikativní

A navždy v našich srdcích...

Ti, kdo měli to štěstí Terezku poznat, vzpomínají na ni s úctou a láskou.

Pozvánka na koncert

Už je to více než rok, co se stala tragédie na Filozofické fakultě UK. Náš život se tím naprosto změnil. Naše myšlenky přesně vystihuje název dokumentu „Jak to, že se svět nezastavil“: běží dál, jako by se nic nestalo.

Věříme, že nejsme jediní, kteří si na Terezu vzpomenu. Naším přáním je, aby se na ni nezapomnělo, a tak jsme se rozhodli založit tradici na její narozeniny. Vybrali jsme naši oblíbenou hospodu Na Vinici, ve které bychom chtěli na Terezy narozeniny pořádat koncerty.

Letos se koncert uskuteční v sobotu 26. dubna. Pozvali jsem kapely, které jsme měli rádi a chodili na jejich vystoupení. Na koncertu zahrají kapely: Rezonet, Jakofakt?, Cela pro Klárku a Morek. Na Facebooku byla vytvořena [událost s bližšími informacemi](#).

Abychom dali akci hlubší smysl, zároveň s koncertem uspořádáme sbírku pro dva mladé chlapce z Dětského domova ve Volyni. Tento dětský domov jsme nevybrali náhodou, je to místo Terezy první pedagogické praxe. Tereza si uvědomovala, že ne každý má v životě takovou podporující a milující rodinu, jakou měla ona.

Luboš a Michal budou muset dětský domov v nejbližších letech opustit. Chtěli bychom jim pomoci s úspěšným startem do nového života, proto místo vstupného bude pro oba mladé muže připravena sbírka. Za tímto účelem jsme také založili transparentní účet s číslem [5784749003/0800](#), na který můžete přispět. Peníze budou použity na vzdělání, zvýšení kvalifikace, a hlavně na pomoc po jejich odchodu z dětského domova.

Děkujeme všem, kteří Terezce věnují tichou vzpomínku a v jejichž srdcích Tereza zůstává tak, jako v těch našich.

S úctou bratr Ondra a rodina

???

Vzpomínky blízkých

„Na první pohled nenápadná, ale ve skutečnosti velká a jedinečná osobnost s rozhledem, sečtělá, scestovalá, která dokázala přivést okolí do rozpaků svou přímostí a spontánností. Její přátelé vzpomínají s láskou na otázky typu: ‚A co ty, jak jsi se sebou spokojený? Jsi spokojený se svým životem?‘ Vždy s tradičním úsměvem na tváři, s očima plnými životního optimismu, s očima, které bezstarostně koukaly přes kulaté obroučky brýlí, které byly pro ni tak typické.“

„Zřejmě nikdy jsem se nesetkal s někým tak inteligentním jako Terka. I přes svůj nízký věk mluvila jako kniha a sečtělost by jí mohl závidět leckterý dospělý člověk protřelý životem. Několikrát jsem se přistihl, že si při společném rozhovoru vedle ní připadám jako klučina. Troufnu si říct, že byla předurčená a schopná se naučit cokoliv.“

„Tereška pravidelně pomáhala při všech společenských akcích za barem a při roznášce občerstvení, vždy s tradičním úsměvem a laskavostí. A ještě se vás u toho stihla zeptat, jak jde život.“

„Tereška byla každým coulem originál, a to ve všech směrech. Vymykala se zdejšími poměrům a standardům svých vrstevnic. Důkazem toho byly její osobité módní variace, které v jejím podání působily vlastně naprosto přirozeně. Ona se prostě ráno probudila a řekla si: ‚Jaký bych se dnes asi naučila jazyk?‘ Vybrala si a jednoduše se ho naučila.“

Úryvek z řeči kamarádky a spolužačky: „Tereška byla a vždy i bude naše slunce. Člověk s nepřeberným množstvím schopností, dokázala vyslechnout, poradit, obohatit a to nejdůležitější – rozesmát. V její přítomnosti nebyl prostor pro špatnou náladu. Tam, kde jiní viděli jiskru, ona viděla světlo. Byla oporou jak svým blízkým, tak cizím lidem, neboť její náruč byla vždy otevřená. Odešla, a s ní odešel i kus každého z nás.“

„Byla tou nejkrásnější duší, jakou kdy kdo z nás poznal. Dědala věci od srdíčka a rozdávala tolik lásky, kolik se do ostatních vešlo.“

„Tereško, za náš blízký kruh ti děkujeme, byla jsi a navždy budeš naší neodmyslitelnou nenahraditelnou součástí. Vždy jsi na všechno znala odpověď, a my od teď až navždy budeme uvažovat nad otázkami, které už nám nikdy nezodpovíš. Vepsala ses do nás a my si tě s sebou rádi ponese, budeme slyšet tvůj smích a budeme cítit tvá vřelá objetí.“

„Ráda bych zde zmínila moji poslední vzpomínku, která se mi s Rézou pojí. Byl začátek prosince a Réza vyběhala ven z rodinné oslavy, aby nás pozdravila. Vyprávěla nám o všech prožitcích, které jsme si do té doby nestihli sdělit. Hrozně nahlas jsme se smáli. Byla zima a zrovna čerstvě nasněžilo. Réza stejně běhala v gumových botách po zmrzlé půdě a koulovala se se psem. Sem tam jí to uklouzlo a byla celá od sněhu, avšak to ji nezastavilo. Přáli bychom si tímto vzkazem předat poselství. Abychom se všichni naučili žít alespoň z půlky tak divoce, jako to uměla Réza. Abychom měli neustále prořízlou pusku, abychom vedli spoustu smysluplných i nesmyslných konverzací, abychom se snažili pochopit podstatu věcí, abychom víc tancovali, abychom žili svoji pravdu a především, abychom se smáli a radovali, protože přesně takhle ona žila a přesně tohle by od nás chtěla.“

Třídní učitel na gymnáziu o ní řekl: „Je to ospalé kotě, zvědavé, prolezající všechna zákoutí života. Její kouzlo – po jejím pozdravu budete šťastní, i když nebudete chtít. Je to prostě samorost.“